

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/165/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120279835
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6120279835.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v spore žalobcu: Zafirka, s. r. o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 51 982 668, zastúpeného obchodnou spoločnosťou: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpenému JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 37 928 422, o zaplatenie 885,00 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 42C/44/2020-155 zo dňa 09. októbra 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 42C/44/2020-155 zo dňa 09. októbra 2020 potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 885,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 885,00 eur od 05.06.2019 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (prvá veta výroku). Zároveň žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (druhá veta výroku).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 885,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 885,00 eur od 05.06.2019 do zaplatenia. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že na základe škodovej udalosti evidovanej u žalovaného došlo ku škode na vozidle poškodeného. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. V dôsledku uvedeného bol poškodený nútený užívať vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného vozidla u žalobcu. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru, ktorú si uplatnil na náhradu u žalovaného. Žalovaný neuznal uplatnenú výšku v plnom rozsahu. Poškodený následne uzatvoril so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z predmetnej poisťovnej udalosti z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla a uvedenú skutočnosť žalovanému oznámil.

3. Žalovaný v spore namietal celý žalovaný nárok a zdôraznil, že žaloba nespĺňa kritéria podľa ust. § 132 CSP. Rovnako namietal, že žalobca nemá v predmete svojej podnikateľskej činnosti činnosť súvisiacu s nadobúdaním a správou pohľadávok a následne namietal aj jeho aktívnu legitimitáciu v spore z dôvodu, že v zmysle ust. § 524 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „OZ“) nemohol platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky s jeho právnym nástupcom. Tento právny úkon žalovaný považoval za absolútne neplatný. Uzatvorením predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávky nemohlo dôjsť k

postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu (nakoľko uvedenú pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a teda mu ako pohľadávka nevznikla), ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Inými slovami, uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s vyššie citovaným zákonným ustanovením § 524 OZ. K úhrade faktúry pritom v uvedených súvislostiach logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v žalobcom predloženej zmluve o postúpení pohľadávky. Vychádzajúc zo žalobcom predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky totiž jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu (neexistujúcej) pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalovanému pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie.

4. Citujúc ust. § 442 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2, § 524 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej „OZ“), ust. § 4 ods. 1 a 2, § 11 ods. 6 a 8 a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebolo sporné, že dňa 01.03.2019 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle značky Volkswagen Passat, EVČ: ZA 420 EF, spôsobenej poškodenému E. E.. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla značky Renault Megane, EVČ: ZA 400 HI, poisteného v poisťovni žalovaného. Poistná udalosť bola evidovaná pod č. 9566975668 Súčasne považoval za nesporné, že žalobca a poškodený uzavreli dňa 04.03.2019 zmluvu o nájme č. 24/2019, na základe ktorej žalobca ako prenajímateľ prenajal poškodenému ako nájomcovi motorové vozidlo značky Citroen C4, EVČ: ZA 576 CL od 04.03.2019 do 06.03.2019 a motorové vozidlo značky Hyundai i20., EVČ: BL 482 TL v čase od 07.03.2019 do 20.03.2019. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 0322019 zo dňa 21.03.2019, splatnú dňa 21.03.2019, na sumu 625,00 eur bez DPH. Nespornou bola aj tá skutočnosť, že žalobca uzatvoril s poškodeným dňa 06.04.2019 zmluvu o nájme č. 38/2019, na základe ktorej žalobca ako prenajímateľ prenajal poškodenému ako nájomcovi motorové vozidlo značky Toyota Auris, EVČ: ZA 022 HU na dobu od 06.04.2019 do 30.04.2019. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 0472019 zo dňa 06.05.2019, splatnú dňa 13.05.2019, na sumu 1.030,00 eur bez DPH. V čestnom prehlásení zo dňa 06.05.2019 poškodený uviedol, že náhradné vozidlá uvedené vyššie mal prenajaté z dôvodu, že jeho vozidlo bolo po poistnej udalosti č. 9566975668 zo dňa 01.03.2019 umiestnené v autoservise, a to až do doručenia oznámenia o totálnej škode poisťovňou, pričom nemal možnosť použiť iné vhodné vozidlo a prenájom náhradného vozidla bol pre neho nevyhnutný. Z vykonaného dokazovania mal ďalej súd prvej inštancie preukázané, že medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola dňa 21.03.2019 uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávky, na základe ktorej postupca postúpil svoju peňažnú pohľadávku vo výške 625,00 eur bez DPH voči žalovanému podľa ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. za užívanie náhradného motorového vozidla za odplatu 625,00 eur bez DPH. Zároveň podľa bodu 5 sa zmluvné strany dohodli na vzájomnom započítaní záväzkov (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo vyúčtovaného faktúrou č. 0322019). Postupca postúpenie pohľadávky oznámil žalovanému listom zo dňa 21.03.2019 s výzvou na plnenie na účet postupníka - žalobcu. Medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola uzatvorená dňa 06.05.2019 aj druhá zmluva o postúpení pohľadávky, na základe ktorej postupca postúpil svoju peňažnú pohľadávku vo výške 1.030,00 eur bez DPH voči žalovanému podľa ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. za užívanie náhradného motorového vozidla za odplatu 1.030,00 eur bez DPH. Zároveň podľa bodu 5 sa zmluvné strany dohodli na vzájomnom započítaní záväzkov (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo vyúčtovaného faktúrou č. 0472019). Postupca postúpenie pohľadávky oznámil žalovanému listom zo dňa 06.05.2019 s výzvou na plnenie na účet postupníka - žalobcu. Z oznámenia o poistnom plnení žalovaného zo dňa 21.05.2019 vyplynulo, že žalovaný dňa 20.05.2019 ukončil šetrenie poistnej udalosti a žalobcovi poukázal poistné plnenie vo výške 770,00 eur. Z celkovej sumy za prenájom motorových vozidiel odpočítal nájomné za zapožičanie vozidla od oznámenia o totálnej škode na motorovom vozidle poškodeného a za zapožičanie náhradného vozidla od 06.04.2019, vzhľadom na rozsah poškodenia, priznal nájomné za 12 dní. Za neprimeranú považoval výšku sadzby denného nájomného vzhľadom na typ motorového vozidla, pričom sadzbu upravil na sumu 35,00 eur s DPH/deň. Celkovo tak považoval

žalovaný za neprimerané náklady súvisiace s faktúrou č. 0322019 sumu 275,00 eur a s faktúrou č. 0472019 sumu 610,00 eur.

5. Žalovaný v konaní vzniesol námietku absencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, s ktorou sa súd prvej inštancie nestotožnil. Postúpené pohľadávky mali charakter budúcej pohľadávky, keďže vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom uzatvorených zmlúv, a to odplatnosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. V článku 4 zmlúv si strany dohodli odplatu za postúpenie vo výške 625,- eur bez DPH a 1.030,- eur bez DPH. V čl. 5 sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie a na úhradu nájomného) sa podpisom zmluvy započítavajú. Postúpenia boli žalovanému oznámené listami zo dňa 21.03.2019 a zo dňa 06.05.2019. Z uvedených zmlúv nepochybne vyplýva ich predmet. K záveru o preukázaní aktívnej vecnej legitímácie žalobcu poukázal súd prvej inštancie na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018, v zmysle ktorého zmluvou o postúpení došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vyporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom a teda úhradu nájomného supluje samotné postúpenie a teda je daná aktívna legitímácia žalobcu, pričom nejde o pohľadávku, ktorá by nemohla byť predmetom postúpenia podľa § 525 OZ. Tým, že žalobca nadobudol pohľadávku, musel zaplatiť dohodnutú odplatu. Keďže si strany (žalobca a poškodený) započítali vzájomné pohľadávky, stretli sa pohľadávka žalobcu za nájomné (voči poškodenému ako nájomcovi) a pohľadávka poškodeného - nájomcu na odplatu za postúpenú pohľadávku a vzájomne zanikli. Nezanikla tým však postúpená pohľadávka a započítanie bolo voči nej, ako nároku voči poisťovni, irelevantné.

6. Vo vzťahu k uplatnenému nároku súd prvej inštancie uviedol, že nezistil neprimeranosť odplaty za nájom náhradných vozidiel. Úprava nájmu bola dohodnutá ako odplata za deň nájmu vozidla. Žalovaný dňa 27.05.2019 poukázal na účet žalobcu poistné plnenie vo výške 770,00 eur a krátenie poistného plnenia odôvodnil vlastným určením doby prenájmu náhradného vozidla a určením vlastnej výšky denného nájomného. Poistné plnenie bolo zo strany žalovaného tiež neoprávnene znížené o poplatok za pristavenie a prevzatie vozidla. Postup žalovaného však nebol podložený nijakými dôkazmi, ani bližšou argumentáciou a súd prvej inštancie tak uvedené krátenie poistného plnenia považoval za neoprávnené a svojvoľné konanie žalovaného. Žalovaný v konaní nepreukázal skutočné vykonanie prieskumu trhu zameraného na zisťovanie cien nájomného. Naopak, nárok žalobcu posúdil súd prvej inštancie za preukázaný a opodstatnený a náklady nájomného posúdil za nutne a účelne vynaložené náklady a v primeranej výške v porovnaní s nájomným obdobných vozidiel. Za opodstatnený súd prvej inštancie považoval aj žalobcom účtovaný jednorazový poplatok 30,00 eur za pristavenie vozidla, keďže sa jedná o náklad vyplývajúci zo zmluvných dojednaní a ide o poplatok súvisiaci s prenájomom vozidla. V konaní nebolo sporné, že poškodený užíval náhradné vozidlo po dobu 17 a 25 dní. Poškodený ukončil prenájom a náhradné vozidlo vrátil po doručení oznámenia poisťovne o totálnej škode, hoci v čase od 21.03.2019 do 05.04.2019 nemal k dispozícii svoje vozidlo. Vzhľadom k prehodnoteniu škody žalovaným následne autoservis pristúpil k oprave poškodeného vozidla a na obdobie opravy si preto poškodený opäť prenajal náhradné vozidlo, pričom i toto poistné plnenie bolo žalovaným svojvoľne krátené. Bolo procesnou povinnosťou žalovanej sporovej strany, okrem samotného popretia skutkových tvrdení žalobcu podľa ust. § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), preukázať svoje vlastné tvrdenia o dôvodnosti ním určenej ceny denného nájomného a jeho dĺžky, ktoré priznal poškodenému. Žalovaný tak neučinil, čím v konaní neunesol dôkazné bremeno skutkových tvrdení uvádzaných v rámci svojej procesnej obrany. Súd prvej inštancie dal do pozornosti, že uplatnenie prostriedkov procesnej obrany - popretie skutkových tvrdení protistrany podľa ust. § 151 ods. 2 CSP je nerozlučne spojené so splnením dôkaznej povinnosti podľa ust. čl. 8 CSP, teda s označením alebo s predložením dôkazov o obsahu uvedeného popretia. Uvedené tvrdenia žalovaného zostali výlučne v rovine nepreukázaných tvrdení. Podľa názoru súdu prvej inštancie bolo absurdné, aby poškodený zisťoval ponuky najnižšej ceny nájomného v rôznych autopožičovníach, keďže poškodený bol ten, komu bolo vozidlo poškodené a znemožnené ho užívať, teda bol obmedzený vo vlastníckom práve a bolo jeho právom si zabezpečiť iné vozidlo na nevyhnutnú dobu, ktorá je dobou počas vykonávania opravy jeho vozidla. Pre posúdenie nutnosti a účelnosti bolo podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti zavinennej klientom žalovaného nemohol poškodený užívať svoje motorové vozidlo, nakoľko bolo potrebné zabezpečiť jeho opravu, v dôsledku čoho si musel prenajať vozidlo až do vydania vozidla. Cena nájomného dohodnutú medzi poškodeným a žalobcom (35,00 eur, resp. 40,00 eur za deň) je bežná, obvyklá a primeraná cena. Sumu zaplatenú poškodeným považoval súd prvej inštancie za účelne vynaložené náklady, ktorých uhradením mu vznikla skutočná škoda. Pri zohľadnení nespornej skutočnosti vyplatenia poistného plnenia žalobcovi žalovaným v sume 770,00 eur, hoci žalobca si u žalovaného uplatnil spolu sumu 1.655,00 eur,

rozdiel medzi týmito sumami vo výške 885,- eur považoval súd prvej inštancie za dôvodne uplatnený v sporovom konaní, ktorú sumu priznal žalobcovi ako právo na náhradu škody podľa ust. § 15 ods. 1 v spojení s ust. § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 381/2001 Z. z. a podľa všeobecných hmotnoprávných ustanovení vyplývajúcich z úpravy ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

7. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 885,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy, ktorá bola určená podľa nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v spojení s ust. § 11 ods. 6 a 8 zákona č. 381/2001 Z. z. v spojení s § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný sa dostal do omeškania s plnením voči žalobcovi odo dňa 05.06.2019, keďže ku skončeniu šetrenia zo strany žalovaného došlo dňa 20.05.2019, a teda týmto dňom začala plynúť

15-dňová lehota na poskytnutie plnenia, ktorá uplynula dňa 04.06.2019.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Odvolateľ mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP]. Konkrétne namietal, že napadnutý rozsudok je nesprávny, nezákonný a navyše arbitrárny. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Zároveň sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal s jeho námietkou o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto súdnom spore. Poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Je teda zrejmé, že poškodený, a nie žalovaný predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Poškodený preto nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Jej uzatvorením nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, keďže túto pohľadávku pred cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a teda mu pohľadávka nevznikla. Uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu spornej pohľadávky v rozpore s ust. § 524 OZ. V zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky totiž prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu (neexistujúcej) pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Záverom žalovaný zhrnul, že ak poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto postúpiť na žalobcu a tomu následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Predmetné postúpenie (neexistujúcej) pohľadávky je tak absolútne neplatné v zmysle ust. § 39 OZ. Odvolateľ nesúhlasil ani s rozhodnutím súdu prvej inštancie týkajúcim sa priznaného nároku na úroky z omeškania. Podľa názoru odvolateľa povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 145/207 zo dňa 22.11.2018. Peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) predmetného zákona, účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti.

11. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného konštatoval, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mohli akokoľvek spochybniť správnosť skutkových zistení a právnych záverov súdu prvej inštancie. Odvolanie je len prejavom nesúhlasu žalovaného s rozsudkom, jeho postoj však nemá vecné ani právne opodstatnenie. K údajnej ústavnej nekonformnosti napadnutého rozsudku uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Podľa žalobcu nie je možné dôvodne vytýkať súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s argumentáciou sporových strán podľa predstáv odvolateľa. Možno teda jednoznačne konštatovať, že nespokojnosť odvolateľa s hodnotením priebehu a výsledku konania a právnym posúdením súdu prvej inštancie v rámci rozhodnutia o peňažnom nároku, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia, netvorí opodstatnený dôvod odvolania. Nosnú námietku nesprávneho právneho posúdenia

veci a nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie žalobca považoval pre argumentáciu žalovaného za zmätočnú a zavádzajúcu. Uviedol, že v záujme predísť dvojakému splneniu vzájomných pohľadávok - na strane poškodeného povinnosti splniť mu nájomné za prenájom vozidla a na jeho strane (žalobcu) povinnosti zaplatiť poškodenému odplatu za postúpenú pohľadávku tak on a poškodený uzatvorili súčasne s postúpením pohľadávky dohodu o vzájomnom započítaní týchto pohľadávok. Teda k momentu uzavretia týchto dvoch zmlúv dochádza podľa prejavenej a súhlasnej vôle zmluvných strán k stretu jeho pohľadávky z titulu nájomného voči poškodenému a pohľadávky poškodeného voči žalobcovi na zaplatenie odmeny za postúpenie budúcej pohľadávky, ktorým momentom sa zároveň mení charakter pohľadávky na existujúcu v konkrétnej sume a výške. Tým je dosiahnutý účel inštitútu započítania, ktorým je dosiahnutie zániku vzájomných záväzkov bez toho, aby došlo k vzájomnému finančnému plneniu. Žalobca sa nestotožnil s názorom žalovaného o nemožnosti splnenia záväzku poškodeného započítaním, nakoľko v zmysle voľnej dispozície účastníkov zmluvných vzťahov bolo na poškodenom, že sa rozhodol svoj záväzok voči žalobcovi splniť takýmto spôsobom. Podotkol, že zákon takúto formu splnenia záväzku pripúšťa a rovnako judikatúra i odborná prax tento právny úkon považuje za ekvivalent plnenia. Ak na vznik aktívnej vecnej legitímácie žalovanému „chýba“ faktický presun finančných prostriedkov poškodeného do jeho dispozičnej sféry, toto on v celom rozsahu považuje za nelogické a rozporné so zákonom, ako i zásadami civilného práva. Argumentáciu žalovaného nemožno podľa žalobcu považovať za správnu, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nie je súladná s ustálenou súdnou praxou súdov. V tejto súvislosti označil súdne rozhodnutia, v zmysle ktorých mali sudy v obdobných skutkových okolnostiach preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu ako aj existenciu škody (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/300/2018 zo dňa 30.05.2019). Žalobca mal za to, že v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri zohľadnení povahy postúpenej pohľadávky, ktorá sa postúpením nemení a v spojení s úpravou vyplývajúcou z ust. § 4 ods. 1, 2 a § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. je žaloba skutkovo a právne dôvodná. Uvedené je v súlade s materiálnym výkladom zákona, ktorý má v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe prednosť pred striktnou formálnym výkladom práva. Podľa žalobcu nemožno sa stotožniť ani s tvrdeniami o absolútnej neplatnosti postúpenia pohľadávky z dôvodu neexistencie, keďže išlo o budúcu a identifikovateľnú pohľadávku, ktorej postúpenie je možné. Pokiaľ ide o odvolací dôvod žalovaného v súvislosti s priznaným nárokom na zaplatenie úrokov, aj v tejto právnej otázke považuje žalobca rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne. Žalobcovi neboli vysvetlené dôvody, pre ktoré žalovaný znížil poistné plnenie, čím si žalovaný si nespínil svoje povinnosti v zmysle ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. V dôsledku nesplnenia uvedenej povinnosti bolo na mieste, ak súd s poukazom na ust. § 11 ods. 8 predmetného zákona zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania podľa ust. § 517 ods. 2 OZ. Ukončenie prešetrovania poistnej udalosti žalovaného v lehote stanovenej v ustanovení § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. totiž nezabavuje žalovaného zodpovednosti za oneskorené plnenie, ktorého splatnosť je stanovená v § 11 ods. 7 predmetného zákona po uplynutí 15 dní od skončenia prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi. Ustanovenie § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa odseku 6, teda sankcionuje neskoré prešetrenie a vybavenie poistnej udalosti, avšak nezabavuje žalovaného povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení s § 517 ods. 2 OZ. Výklad, v rámci ktorého by nebolo možné zo strany poškodeného, resp. jeho právneho nástupcu, v prípade uplatnenia si skráteného poistného plnenia priznať v prebiehajúcim sporovom konaní úroky z omeškania, by bol v rozpore so zmyslom a účelom zákona o PZP. Na podporu svojich tvrdení žalovaný odkázal názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/132/2019 zo dňa 27.09.2019 a sp. zn. 8Co/24/2020 zo dňa 27.03.2020.

12. Žalovaný, ktorému bolo vyjadrenie žalobcu doručené prostredníctvom právneho zástupcu, procesne nereagoval.

13. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania odvolaciemu súdu už predložené/doručené neboli.

14. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

15. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa stotožnil so zásadnými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

16. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v jeho opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

17. Žalovaný v rámci svojho opravného prostriedku len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a odvolaciemu súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal súd prvej inštancie v danom prípade dospieť.

18. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR spis. zn. II. ÚS 3/1997 zo dňa 19.03.1997 a spis. zn. II. ÚS 251/2003 zo dňa 17.12.2003). Odvolacie námietky žalovaného k spôsobu vyhodnotenia dokazovania súdom prvej inštancie z uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe vyhovel, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci súd prvej inštancie svoje rozhodnutie veľmi podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, odvolací súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR spis. zn. IV. ÚS 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „....odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

19. Za nedôvodné považoval odvolací súd námietky žalovaného o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku.

20. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných / základných práv dosahuje len odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (rozhodnutia Ústavného súdu SR spis. zn. I. ÚS 344/10, spis. zn. III. ÚS 305/08).

21. Z dikcie ust. § 220 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil,

prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

22. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sa súd prvej inštancie v prejednávanej právnej veci dostatočným spôsobom riadil ust. § 220 CSP, keď je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejme, čoho sa žalobca domáhal a aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, uviedol ktoré dôkazy boli vykonané a z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal, poukázal na právnu úpravu, v zmysle ktorej vychádzal pri kreovaní právneho záveru o dôvodnosti žalobou uplatneného nároku, pričom rozhodol o celom uplatnenom nároku a odôvodnenie jeho rozhodnutia korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku. V záverečných odsekoch odôvodnenia popísal svoj procesný postup pri rozhodovaní o trovách konania, ktorý korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku.

23. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanej veci z dôvodu, že žalobou uplatnený nárok vyplýval zo záväzku z neuhradených faktúr, v rámci ktorých bol dlžníkom žalobcu poškodený. Predmetnom postúpení boli v danom prípade nároky na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktoré vznikli poškodenému voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Z ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. je pritom zrejme, že z poistenia zodpovednosti sa poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj ustálenú judikatúru všeobecných súdov, z ktorej vyplýva, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo. V konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť, keď škodová udalosť, a to poisťná udalosť skutočne spôsobila škodu, o náhradu ktorej v konaní išlo. Súdna prax považuje za skutočnú škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady akýchkoľvek nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody. Poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody, v konečnom dôsledku z titulu dopravnej nehody bol poškodenému vnútený stav, keď nemožnosť využívať vlastné motorové vozidlo riešil požičaním náhradného motorového vozidla a cenu za nájom požičaného vozidla po dobu opravy svojho vozidla vyplatil. Právny nástupca poškodeného potom na základe platnej zmluvy o postúpení v konaní uplatňoval žalovaným (poisťovňou) nevyplatenú sumu, ktorá zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenému, resp. právnenému predchodcovi žalobcu vznikli, ktoré by inak nenastali, ak by mohol používať svoje vlastné vozidlo. Stav, do ktorého sa dostal poškodený (právny predchodca žalobcu), zaviniel klient žalovaného. Nepriaznivosť tohto stavu nemožno umocňovať u poškodeného neprímeraným zaťažovaním a požadovať o neho, aby v sieti opravovní zisťoval a hľadal opravovňu s najväčšou rýchlosťou vykonania opravy, resp. s krátkou dobou opravy. Rovnako nemožno od poškodeného spravodlivo požadovať, aby počas opravy jeho poškodeného motorového vozidla zisťoval alternatívy iného charakteru, t. j. aby pri vylúčení možnosti používania svojho vlastného motorového vozidla, tento stav riešil napr. používaním hromadnej dopravy. Takýmto prístupom by bol totiž poškodený neprímerane a nedôvodne zaťažovaný. Už samotný stav poškodenia jeho motorového vozidla dopravnou nehodou ako poisťnou udalosťou je totiž pre poškodeného záťažový, ktorý ho výrazne obmedzuje. Poškodený je nemožnosťou používania svojho motorového vozidla paralyzovaný, a preto nie je možné spravodlivo v uplatňovaní nevyhnutných a účelných nákladov spojených so zaplatením ceny za nájom zapožičaného motorového vozidla, dožadovať sa ešte splnenia ďalších podmienok. Správnym je preto právny záver súdu prvej inštancie o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu.

24. Odvolací súd je toho názoru, že zmluvy o postúpení pohľadávok, uzatvorené medzi poškodeným a žalobcom dňa 21.03.2019 a dňa 06.05.2019, tvoria jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti ich strán/subjektov. Nespochybnenou vôľou poškodeného a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie použiť/uzavrieť viacero relatívne samostatných právnych úkonov.

25. Za relevantný je potrebné považovať argument žalobcu v jeho vyjadrení k odvolaniu žalovaného, že v rámci zmlúv o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávok so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávok. Pri striktnom (až puristickom) prístupe k výkladu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince)

vrátil. Inými slovami, poškodený by položil na stôl peňažnú sumu celkovo 1.655,00 eur a posunul ju k žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenému.

26. Odvolací súd vedome v danej spojitosti používa mierne ironický tón, pretože popísaný (odvolateľom minimálne naznačovaný) postup v kontraktčných procesoch odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov. Určite sa pritom nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodeného a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol. Naopak, takým počínaním by skôr bolo formálne vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešpondovali s bezprostrednou realitou.

27. Za nedôvodnú považoval odvolací súd i odvolaciu argumentáciu žalovaného smerujúcu voči rozhodnutiu súdu o priznaní úrokov z omeškania žalobcovi.

28. Nemožno sa stotožniť s takým výkladom ustanovení zákona č. 381/2001 Z. z., v zmysle ktorého by oznámením o poistnom plnení, v rámci ktorého poisťovňa krátila plnenie uplatnené právnym nástupcom poškodeného, žalovaný splnil podmienky v zmysle ust. § 11 ods. 6 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. a v zmysle ust. § 11 ods. 7 tohto zákona mu vzniklo omeškanie s plnením priznaným v rozsahu skráteného plnenia až dorúčením právoplatného rozhodnutia súdu. Otázka splatnosti poistného plnenia je upravená v ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. Pokiaľ poisťovňa nesplní svoj záväzok riadne a včas, t. j. neposkytne poistné plnenie v celom jeho rozsahu v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania, čo znamená právo poškodeného, príp. jeho právneho nástupcu (aktuálne žalobcu) popri poistnom plnení požadovať aj úroky z omeškania, ktorých základ je daný v § 517 ods. 2 OZ. Ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z., t. j. sankcionuje neskoré prešetrenie a vybavenie poistnej udalosti, avšak nezabavuje poisťovňu povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. v spojení s ust. § 517 ods. 2 OZ. Výklad, v rámci ktorého by nebolo možné zo strany poškodeného, resp. jeho právneho nástupcu, v prípade uplatnenia si skráteného poistného plnenia priznať v prebiehajúcom sporovom konaní úroky z omeškania, by nezodpovedal zmyslu a účelu ustanovení zákona č. 381/2001 Z. z. Zmyslom povinného zmluvného poistenia je zabezpečiť poškodenému nahradenie škody, a to v čo najkratšom čase. Nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie prenášala na poškodeného. Podľa názoru odvolacieho súdu práve poisťovňa musí znášať následky nesprávneho posúdenia svojej povinnosti, vrátane povinnosti znášať stav, kedy sa v prípade skráteného (a tým pádom neúplného) plnenia dostane do omeškania.

29. Nakoľko lehota na plnenie v zmysle ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. žalovanému uplynula najneskôr dňa 04.06.2019, počiatok jeho omeškania so zaplatením žalovanej istiny nastal dňa 05.06.2019, od ktorého dátumu žalobcovi vznikol zákonný nárok na úroky z omeškania. Keďže úroky z omeškania neboli dohodnuté, prislúchali žalobcovi úroky zákonné, v súlade s ust. § 517 ods. 2 OZ v spojení s ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., a to úroky z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššie ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania.

30. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalovaného v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP v prvej vete výrokovvej časti (v merite veci) ako vecne správny potvrdil.

31. Ako vecne správny odvolací súd potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (druhá veta výrokovvej časti), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom citovaných.

32. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý vo veci podaného odvolania úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

33. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).